

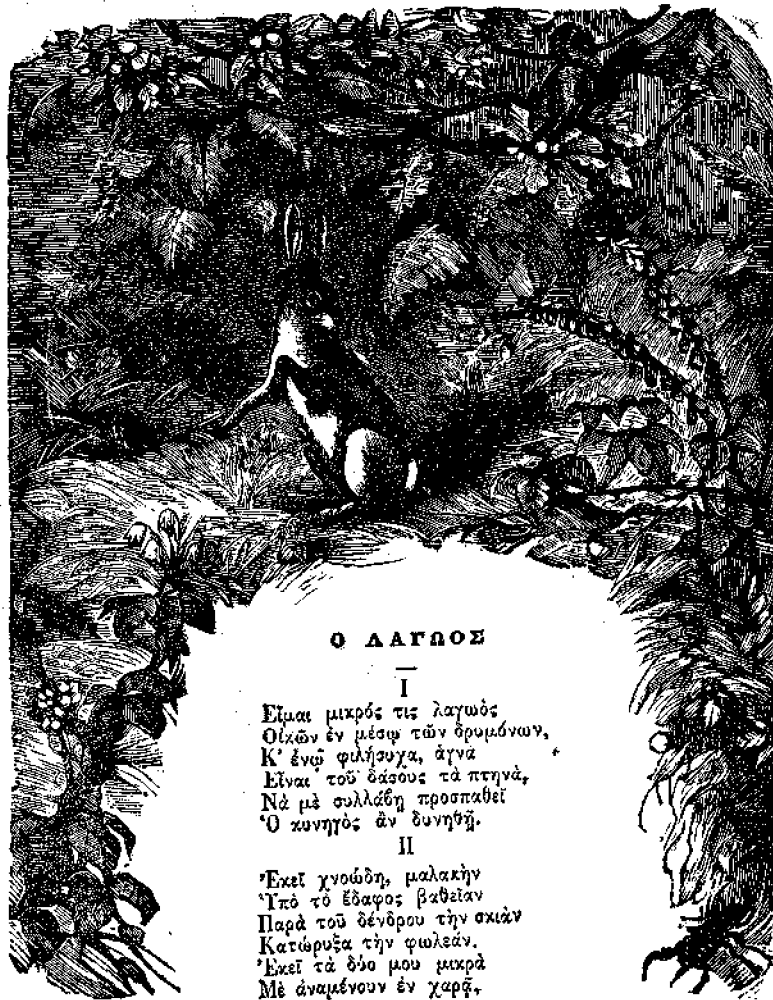

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ Θ'.
ΑΡΙΘ. 101.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΜΑΙΟΣ.
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 10.

Συνδρ. ἔτησίαι, Ἀθηνῶν Δρ. 1—
» » Ἐπαρχιῶν » 1,20
» » Ἐξωτερικοῦ » 2—

Ο ΛΑΓΩΣ

I

Εἶμαι μικρὸς τις λαγῶς
Οἰκῶν ἐν μέσῳ τῶν δρυμῶνων,
Κ' ἐνῶ φιλήσυχα, ἀγνά,
Εἶναι τοῦ δάσους τὰ πετηνά,
Νὴ μὲ σὺλλάβῃ προσπαθεῖ
Ὁ κυνηγὸς ἂν δυνηθῆ.

II

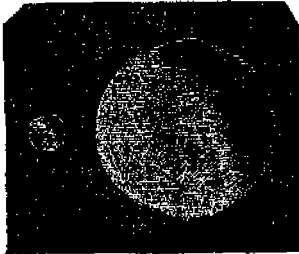
Ἐκεῖ γνοῦδῃ, μαλακῆν
Ἰπὸ τὸ ἔδαφος βυθισθεῖαν
Παρά τοῦ δένδρου τὴν σκιάν
Κατέρουσα τὴν φωλεάν.
Ἐκεῖ τὰ δύο μου μικρὰ
Μὲ ἀναμένον ἐν χαρᾷ.

III

Γέτων καλός, περιπατά
 'Ο σκύρος επάνωθέν μου
 Καί φάλλον εδθμα πτηνά
 'Ασμέτια έραταινά.
 Τσά'στην φύσιν εΐς ποθεί
 Ν' άφήση και να μακρυνθή ;

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

(Συνέχεια: Ίδε προηγούμενον άριθμόν.)

Συγκριτικόν μέγεθος του πλανήτου
 Ουρανού και της Γης μας.

Μετά των πλανήτων Κρόνον έρχεται κατά σειράν έτερος μέγας πλανήτης ο ουρανός. Ουτος απέχει από τον Κρόνον πεντάκις περισσύτερον, δσον ή Γη μας απέχει από τον Ήλιον, ήτοι περί τα 500 εκατομμύρια μιλίων | και από τον Ήλιον 1,800,000,000 μιλίων! 'Ανεκαλύφθη δέ το 1781 υπό του 'Ερσχειλ.

'Ο Ουρανός είναι 82 φορές μεγαλύτερος της Γης και κάμνει την περί τον Ήλιον περιτροφήν του εις 84 έτη, ώστε το έτος των κατοίκων του, αν είναι κάτοικοι επ' αυτού, είναι μεν δλόκληρον ζωήν ανθρώπου |

'Οπως ο Κρόνος, ούτω και ο Ουρανός είναι κέντρον μικρού συστήματος, περιλαμβάνοντος έκτος του έαυτου δκτώ σελήνας, τινές των όποιων είναι ίσαι με την ήμετέραν σελήνην.

'Εκ των γενομένων παρατηρήσεων απέδειχθη, ότι ο πλανήτης ουτος συνίσταται εκ των αυτών όλων, εκ των όποιων και ή ήμετέρα Γη, και ότι ή πυκνότης των όλων τούτων είναι περίπου ίση με την πυκνότητα του ήμετέρου ύδατος, έξ ου συμπεραίνεται, ότι αι θλαί του πλανήτου τούτου πρέπει να ήναι εις υγρην διάπυρον ή περιφλεγη κατάσταση, αφού κανέν άλλο μέσον πλην του κορδός δεν δύναται να μεταβάλη τας θλας ταύτας εις υγρās.

Τούτου δοθέντος έπεται, ότι ουτε φωτά, ουτε ζωα, ουτε άλλα όντα όμοια με ήμας τούδ ανθρώπους δύνανται να ζήσωσιν επί της έπιφανείας σφαιρας τουου τοιρόπως πεπορακτωμένης.

Συμπεραίνεται λοιπόν, ότι και ο Ουρανός, ως και ο Ζεύς και ο Κρόνος, είναι καθ' έαυτον μικρός Ήλιος, και αποτελεί μετά των δορυφόρων αυτου ίδιον μικρόν ήλιακόν σύστημα, το όποϊον προμηθεύει, ως εκείνοι, με φώς και θερμότητα διότι ένεκα της μεγίστης αποστάσεως αυτών από του ήμετέρου Ήλιου, ή κοσότης του φωτός και της θερμότητος, την όποϊαν λαμβάνουσι παρ' αυτου δεν είναι αρκετή να διατηρήση την ζωήν των φυτών και των ζώων.

'Ο Ήλιός μας φαίνεται από τον Κρόνον 400 περίπου φορές μικρότερος παρ' ότι ήμεϊς τον βλέπομεν!

ΠΟΣΕΙΔΩΝ,

Μέχρις εσχάτων ο Ουρανός έθεωρείτο ο άκώτατος των πλανητών του Ήλιακού μας συστήματος ή ανακαλύψις όμως του Ποσειδώνος, όστις είναι κατά δυ τέταρτον μεγαλύτερος του Ουρανού και δεκαεπτάκις της Γης μας, απέδειξεν έσφαλμένην την ιδίαν των αστρονόμων.

Και ο πλανήτης ουτος, όπως και ο Ουρανός, συνίσταται εκ των αυτών όλων, έξ ών και ή Γη μας και είναι εις υγρην διάπυρον κατάσταση, ώστε και αυτός είναι μικρός ήλιος εις τούδ δορυφόρους του, τινές των όποιων ανακαλύφθησαν ήδη.

'Απέχει δέ από του Ουρανού 900 περίπου εκατομμύρια μιλίων | και από του Ήλιου 2,862,000,000! και κάμνει τον περί τον Ήλιον γύρον του εις 165 περίπου έτη! 'Ανεκαλύφθη δέ συγχρόνως υπό ενός άγγλου και ενός γαλλου αστρονόμου το 1846.

'Αμφότεροι, ο τε Ουρανός και ο Ποσειδών, δεν φαίνονται διὰ του γυμνού οφθαλμού τούτου ένεκα ήρηγσεν ή ανακάλυψις αυτών υπό των αστρονόμων.

'Εννοείται, ότι ουτε επί του Ποσειδώνος είναι δυνατόν να υπάρχουν όντα όμοια με τα υπάρχοντα επί της Γης μας.

Με τον Ποσειδώνα τελειόνομεν την εις τούδ πλανήτας περιήγησίν μας, ήτις, ως παρὰ πολλών ήκούσαμεν, διήρξεν όχι μόνον εύχάριστος, αλλά και διδακτική και εις αυτους τούδ ήλικιωμένους, διότι εις την εξέτασιν των ουρανίων σωμάτων προσεπαθήσαμεν να οδηγήσωμεν τούδ αναγνώστας της έφημ. των Παιδων διὰ των νέων όδών, τας όποιās αι νεώτεροι ανακαλύψις κατοικούσαν.

Είς τα έπόμενον φύλλον θέλομεν προδη εις την εξέτασιν άλλης τινός μεγάλης τάξεως ουρανίων σωμάτων, αποτελούντων μέρος του ήλιακού μας συστήματος, των κ ο μ η τ ω ν. 'Εν τω μεταξύ παραγγέλλομεν τούδ μικρούδ ήμων σύνδοιπόρους να επαναλάβωσιν όσα μέχρι τούδ εξατέθησαν, όπως δυναθώσι να εν-

νοήσεται κάλλιον τὰ δσα μέλλουν νὰ ἐκτεθῶσιν ἐνώπιον αὐτῶν.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΕΙΔΟΛΟΛΑΤΡΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ.

Ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς ἦτο αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης διάφορα ἀγάλματα ἐστήθησαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καθ' ἑλλήνην τὴν πόλιν.

Ἐχθρὸς δὲ τις αὐτοῦ διὰ τὴν ἐκφράσιν τῆς μίσους του κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος ἠρωτηρίασα τὸ πρόσωπον ἑνὸς τῶν ἀγαλμάτων τούτων.

Εἷς τῶν ἀδελικῶν του κατὰ συγκυρίαν διαβαίων ἐκείθεν τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶδε τὴν πρῆξιν καὶ ἀνέφερε τὸν πρῆξαντα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, συμβουλευσας αὐτὸν συγχρόνως νὰ τὸν τιμωρήσῃ αὐστηρῶς πρὸς παραδειγματισμὸν, διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμε προσβολήν!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ὤμω· ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελικοῦ του, ἠπλαφήσας τὸ πρόσωπόν του διὰ τῆς χειρὸς, «Διατὶ νὰ τὸν τιμωρήσω, — εἶπεν, — ἀφοῦ δὲν εὐρίσκω ὅτι εἶμαι πληγωμένος;»

Ὅπως πῶς ἐφέρθη ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκεῖνος, ὁ δὲ Χριστὸς μᾶλλον παραγγέλλει πολὺ ἀνώτερα τοῦτε νὰ κάμνωμεν οὐ μόνον δηλ. νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθροὺς μας, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν νὰ εὐλογῶμεν δὲ τοὺς καταρωμένους καὶ νὰ ἀγαθοποιῶμεν τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς. (Ἀστὴρ Ἀνατολῆς.)

ΠΑΡΑΜΕΛΗΜΕΝΑ ΤΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

«Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς.»

(Ματθ. 6. 19.)

«Γίνεσθε σοφοὶ εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ μωροὶ εἰς τὸ κακόν.»

(Ῥωμ. 13. 19.)

«Ἀπὸ παντός εἶδους κακοῦ ἀπέχετε.»

(Α'. Θεσσαλ. 1. 2.)

«Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος (κατὰ Κυριακὴν) δεῖ θέτῃ ἕκαστος ἀπὸ σᾶς κατὰ μέρος, ὅτι δύναιται.» (Α'. Κορ. 13. 2.)

«Ἐίτε τρώγετε, εἴτε πίνετε, εἴτε τι ἄλλο πράττετε, κάμνετε ὅλα εἰς δόξαν Θεοῦ.» (Α'. Κορ. 1. 31.)

«Μὴ ἠμωζοῦετέ με τοὺς ἀπίστους.» (Β'. Κορ. 5. 14.)

«Περιπατεῖτε διὰ πίστεως καὶ οὐχὶ κατ' ὄψιν.»

(Κολασ. 3. 10.)

Ο ΠΛΟΥΤΩΝ.

Οἱ κόνες ἐν γένει εἶναι ζῶα πολὺ ἔξυπνα καὶ πολὺ χρήσιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον φαίνεται δὲ, ὅτι ἐξ ἑλῶν

τῶν κατοικιδίων ζῶων μόνος ὁ κύων δύναται νὰ συν-οικειωθῇ, ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος, μὲ πᾶν κλίμα τῆς γῆς· ὅθεν καὶ εἶναι ὁ ἀχώριστος τοῦ ἀνθρώπου σύντροφος.

Τὸ εἶδος τῶν κυνῶν περιλαμβάνει ἀπείρους παραλλαγὰς, τινὲς τῶν ὁποίων, ὡς ἡ τῆς Νέας γῆς καὶ ἄλλαι, φημίζονται διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν νοητικότητα.

Ὁ εἰς τὴν ἐπομένῃν σελίδα παριστανόμενος κύων εἶναι ἐκ τῆς τάξεως ταύτης καὶ τὸν ἐξέλεξα διὰ τινὰς ἀρετῶν, τὰς ὁποίας ἔχει, καὶ τὰς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ συστήσω εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

Ὁ Πλούτων, διότι οὕτως ὠνομάζεται ὁ κύριος οὗτος κύων, εἶναι ἄγγλος τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν πατρίδα καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Λονδίνου. Εἶναι δὲ περίφημος ὄχι μόνον εἰς τὴν γειτονίαν ὅπου ὁ κύριός του κατοικεῖ, ἀλλὰ καὶ μακρότερα, διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὀπακότητα καὶ εἰς τοῦτο ὑπερέχει πολλὰ παῖδια, τὰ ὁποῖα ἠξέσῳ. Ὁ κύριός του ποτὲ δὲν ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναλάβῃ δύο φορές ὅτι ἔπαε τοῦ εἶπεν — ὁ Πλούτων οὔτε ληρομονεῖ, οὔτε παρακούει τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του.

Ἄλλην καλὴν ἀρετὴν ἔχει ὁ Πλούτων, ὅτι δὲν γαυγίζει, διὰν δὲν πρέπη, καθὼς πολλὰ παῖδια κάμνουν, ἀλλὰ κᾄθηται ἡσυχῶς καὶ φρόνιμος εἰς ἕν μέρος καὶ προσέχει ἂν ὁ κύριός του ἔχει καμμίαν ἐργασίαν δι' αὐτὸν νὰ κάμῃ καὶ τὴν κάμῃ μὲ προθυμίαν. Μὴ παρανενοῦθητε δὲ, μικροὶ μου φίλοι, ἀκούοντες, ὅτι εἰς σκύλος κάμνει ἐργασίαν! διότι ὁ καλὸς Πλούτων ἔμαθε νὰ φέρῃ τὰ σურτὰ εἰς τὸν κύριόν του, ὅταν ἐκβάλλῃ τὰ ὑποδήματά του, καὶ νὰ θέτῃ τὰ ὑποδήματα εἰς τὴν θύραν των — ἔμαθε νὰ τοῦ φέρῃ τὴν ράβδον του, ὅταν τὸν βλέπῃ, ὅτι ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ καὶ τὸ περιεργότερον, ἔμαθε ν' ἀνοίγῃ τὴν θύραν, ὅταν ἀκούῃ νὰ κροῦν τι· ἔξωθεν, τραβῶν σχοινίον τι, διὰ τοῦ ὁποίου σηκώνεται τὸ πετάσι καὶ οὕτως ἀνοίγει ἡ θύρα!

Ὁ μικρὸς Πλούτων, διότι εἶναι μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἔχει καὶ τρόπον εὐγενεῖς — δίδει τὸν πόδα του εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους καὶ διὰν εἶναι καιρὸς τοῦ γεύματος, βάζει τὸν λαιμοδέτην του, ἐννοεῖται βοηθούμενος ἀπὸ τὸν κύριόν του, καὶ ἔπειτα πηγαίνει εἰς μέρος καταφανὲς τῆς τραπεζαρίας καὶ ἵσταται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, περιμένων μὲ ὑπομονὴν νὰ τελειώσῃν τὰ ἀφεντικά του τὸ γεῦμα των καὶ τότε τρώγει καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιόν του.

ἠξέσῳ πολλὰ παῖδια, τὰ ὁποῖα κᾄθηται εἰς τὸ τραπέζι, ἄπλυτα καὶ ἀκτένιστα καὶ χωρὶς λαιμοδέτην,

καὶ παραπονοῦνται, καὶ μουρμουρίζουν, ὅτι δὲν τοὺς ἀρέσει τοῦτο καὶ ἐκείνο τὸ φαγητόν! Εἰς τοιαῦτα παιδιὰ ὁ μικρὸς Πλούτων ἔσ γείνη παράδειγμα ἀπρεπείας καὶ ὑπομονῆς.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἦτο εἰς τὸν περίπατον μὲ τὸν

ἀλλάζει τὰς πληγὰς τοῦ, διότι ἦσαν εἰς μέρος ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς γλύφῃ; χωρὶς νὰ κινηθῇ; ἂν καὶ ἐπονοῦσεν ἐνῶ πολλὰ παιδιὰ φωνάζουν καὶ κλαίουν καὶ κλοτσοῦν, δεῖν ἦναι ἄβρωστα, καὶ δὲν θέλουν νὰ πάρουν τὰ ἱατρικὰ, ὥστε καὶ εἰς τοῦτο ὁ Πλούτων

κύριόν τοῦ, τὸν ἀπήντησε μεγάλος τις κύων καὶ, χωρὶς ἀφορμῆν, ἐρρίθη κατ' ἐπάνω του καὶ τοῦ ἐπέφερε μὲ τοὺς σκληροὺς ὀδόντας τοῦ διαφόρου πληγὰς, ὥστε ὁ δυστυχὴς Πλούτων ἦτο ἄβρωστος ἐπὶ πολὺν καιρὸν· ἀλλὰ εἰς ἕλκην τὴν ἀσθένειάν του ἦτο πολὺ καλὸς καὶ ἄφινε τὸν κύριόν τοῦ νὰ τοῦ

πρέπει νὰ γείνη παράδειγμα εἰς ἀδελφά.

Ἐλπίζω δεῖ ἡ εἰκὼν τοῦ Πλούτωνος θὰ ἦναι πάντοτε εἰς τὴν μνήμην τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μου καὶ θὰ τοὺς κινή πρός μίμησιν τῆς καλῆς του διαγωγῆς.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

ἢ

Ἡ κυρά Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη τῆς.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Μὰ τὴν Λοῦ ἡ κυρά Καλὴ εἶχε καὶ ἄλλην δυσκολίαν. Τὸ χοράσιον ἐκ φύσεως ἦτο ἡμερον καὶ ὑπῆκοον, ἀλλ' ἐφαίνετο δεῖ ἐπόθει τὴν συντροφίαν διαφορετικῶν παιδιῶν παρ' οὗτοι ἡ πτωχὴ μαύρη ἤδουνατο νὰ τῆς προμηθεύσῃ.

Τὰ μαθήματα, προσέτι, τῆς εὐσεβείας, τὰ ὅποια ἐξ

ἀπαλῶν ὀνότων εἶχε μάθει παρὰ τῆς μητρὸς τῆς, εἶχον ἐξαλειφθῆ ἐκ τῆς μνήμης τῆς καὶ δὲν ἐνθυμιέτο εἰμὴ τὴν βραχείαν καὶ ἀπλὴν προσευχὴν, τὴν ὁποῖαν ἐπανελάμβανε πρῶτὴ καὶ ἐσπέρας. Ἡ πτωχὴ μαύρη δὲν ἤδουνατο νὰ τῆς ἡμιλεῖ περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ Σωτῆρος, ἢ νὰ τῆς διηγῆται τὰ θαύματα τοῦ Ἐθαγγελίου, τὰ ὅποια αὐτὴ οὐδέποτε ἀνέγνωσε.

Τὸ μικρὸν Ἐθαγγέλιον μὲ τὸ χρυσὸν κομδίον, τὸ ὅποῖον εἶχε θέσει εἰς τὸ αὐτὸ μὲ τὰ παιδιά πανέριον κατὰ τὴν κατεσκευασμένην φυγὴν τῆς ἐκ τῆς θείας τοῦ κυρίου τῆς, ἐφύλαττεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἐγνώ-

ριζεν, ὅτι περιείχε καὶ τι μυστηριώδες, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰρήνην καὶ τάσιν εἰς τὸν μικρὸν αὐτῆς οἶκον, ἀλλὰ τὸ θησαυροφυλάκιόν του δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ ἀνοίξῃ.

Ἡμέραν τινὰ ἐτόλμησε νὰ παρακαλέσῃ τὴν κυρίαν Σμιθ νὰ τῆς ἀναγνώσῃ ἕν μέρος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἔλαβε τὴν ψυχρὰν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, «Δὲν ἠμπορῶ.»

Ἡ κόρη τῆς κυρίας Σμιθ ἐγνώριζεν ὅσα καὶ ἡ κυρὰ Καλὴ γράμματα· ὥστε ἡ πτωχὴ μαύρη, ἐφόρατε τὸ πολύτιμον βιβλίον κεκλεισμένον, περιμένουσα τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὁ Θεὸς ἤθελεν εὐδοκῆσαι νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ἀπὸ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς σκότους εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς.

Ὅδὸς ἐδίσταζε ποσῶς, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια θὰ ἦνοιγε τὴν ὁδὸν διὰ τὰ παιδιὰ τῆς κυρίας τῆς νὰ σπουδάσωσιν ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς τῶν θέσεως καὶ νὰ γνωρίσωσι τὴν Γραφίαν, τὴν ὁποῖαν ἐκείνη ὑπερηγάπα. Ἦκούετο δὲ πολλάκις ψιθυρίζουσα καθ' ἑαυτῆν, «Εἶμαι βεβαία, ὅτι ἔ Παντοδύναμος θὰ τὰ φέρῃ δὲλα θεΐα.» οὕτω δὲ κατέπελλε τὴν ταραχὴν, καὶ κατέπειγε τοὺς φόβους τῆς, καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐκτελέῃ τὰ ἔργα ἐκάστης ἡμέρας με ἰλαρότητα.

Τῆς κυρίας Σμιθ ὁ τραχὺς καὶ ὀργίλος τρόπος ἐμετριάσθη μὲν καὶ ἐμαλακόνθη πολὺ, χάρις εἰς τὸν καλὸν καὶ ἤπιον καὶ ὑποχρεωτικὸν τρόπον τῆς κυρᾶ Καλῆς, καὶ τὴν ὑπόκλησιν καὶ εὐδομίαν, με τὴν ὁποῖαν ὑπέφερε τὰς δοκιμασίας τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐντελῶς μεταβληθῆ.

Κατὰ τὰ τρία ἔτη, τὰ ὁποῖα ἡ μαύρη ἀπέρασεν ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκέπην με τὴν κυρίαν Σμιθ καὶ τὴν θυγατέρα τῆς, αἱ ἀσθένειαι, αἵτινες τὰς ἐπεσεφόρησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς, συνέβαιναν, ὥστε νὰ συνδέσσωσι τὰς δύο οἰκογενείας εἰς μίαν. ἡ δὲ συνήθεια τοῦ νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως συνέσφιγγεν ἔτι μᾶλλον τοὺς δεσμοὺς τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης.

Τῆς Μαρίας τὸ πρόσωπον ἤστραπτεν ἀπὸ χαρᾶς, ὅτε ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδίων καὶ εἰδοποίησε τὴν κυρὰ Καλὴν, ὅτι ἔξω ἦτο εἰς κύριος, ἐρωτῶν «ὅαν ἡ μητῆρ μου ἔζη ἀκόμη καὶ ἀνοικοιτοῦς ἐδῶ.»

«Εἶναι ὑψηλὸς καὶ φαίνεται σὲν μεγάλος καὶ μεγαλοπρεπῆς ὁ κύριος αὐτός;» — ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Καλὴ τεταραγμένη, ἐνῶ τῆς ἀπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι πιθανὸν νὰ ἦτο ὁ κύριος τῆς.

«Ὅχι τόσο.» — εἶπεν ἡ Μαρία· ἐνῶ δὲ εἰσέτι ὠμίλει, ἡ μητῆρ τῆς ἦνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆγαγε τὸν πλοίαρχον Ἰερεμίαν.

Ἄν καὶ ἐπέσθη εἰς τὰς ἐπιπέδας τῆς ὡς πρὸς τὸν

ξένον ἔχουσε ὁμοῦς δάκρυα χαρᾶς ἡ μαύρη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνισιν τοῦ ἐντίμου πλοίαρχου Ἰερεμιά· ἰδίως δταν τὸν εἶδε νὰ λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὰ ἀγαπητὰ τῆς πουλάκια καὶ νὰ τὰ καταφιλή.

Ὁ Κάρολος ἠγωνίζετο καὶ ἐμάχζετο νὰ ἐλευθερωθῆ, κρᾶζων, «Μὲ ἀρέσκεις, κύριε, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ με σφίγγῃς τόσο πολὺ καὶ νὰ τριβῆς τὰ σκληρὰ σου γένητα εἰς τὸ πρόσωπόν μου!» ἀλλ' εἰς ἀπάντησιν ἔλαβεν ἕτερον σφίξιμον, ἐνῶ ἡ Λοὺ ἠρώτα, «Ποῖος εἶναι οὗτος, Καλὴ μου; δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ὁ πατὴρ μου!»

«Ὅχι, ὄχι ἀγάπη μου, — εἶπεν ὁ πλοίαρχος Ἰερεμίας, καὶ ἐσφόγγισε τὰ δάκρυα ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς τοῦ.»

Ἡ κυρία Σμιθ θεώρει με θαυμασμὸν καὶ περιέργειαν τὴν ἐγκάρδιον θεΐωσιν, ἧτις ἀντηλλάχθη μεταξὺ τοῦ πλοίαρχου καὶ τῶν νοικιατῶρων τῆς.

Ὁ πλοίαρχος Ἰερεμ. ἐγνώριζε τὴν κυρίαν Σμιθ ἐλίγον εἰς τὰς εὐτοχεστέρας ἡμέρας τῆς, καὶ διὰ τῆτο ἀφοῦ ἐδεξιώθη τὰ παιδιὰ ἑστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἠρώτησε περὶ τῆς ὑγείας τῆς, χαϊδεύσας ἐνταυτῶ καὶ τὴν μικρὰν Μαρίαν, ὡς τὴν κόρην τοῦ ἀρχαίου φίλου καὶ συντρόφου του — τὸ ὁποῖον ἠδυσχεροῦσε πολὺ τὴν Μαρίαν, διότι ἐνόμιζεν, ὅτι δὲν ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ λάβῃ τοιοῦτον χαριετισμὸν παρ' ἐνὸς πλοίαρχου!

Μετὰ τῆτο ὁλοι ἐκάθησαν, ἡ δὲ κυρὰ Καλὴ ἤρχιος νὰ διηγήται εἰς τὸν πλοίαρχον, ὅστις εἰσέτι ἐκράτει τὰ παιδιὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις καὶ περιπετειὰς τῆς, αἱ ὁποῖαι ἦσαν γνωσταὶ εἰς τὴν κυρίαν Σμιθ.

Τελευταῖον ὁ πλοίαρχος Ἰερεμίας μετὰ πολλὰς κατὰ τὸ φαινόμενον προσπάθειας, εἶπε, «Καλὴ, ἔχω καὶ νὰ σὲ εἶπω, τὸ ὁποῖον δὲν ἀρμύζει εἰς τὰ παιδιὰ ν' ἀκούσωσιν.» — ἔρριψε δ' ἐνταυτῶ καὶ ἐν ἐκφραστικῶν βλέμμα πρὸς τὴν κυρίαν Σμιθ, ἧτις ἄμυστος ἔλαβε τὴν Μαρίαν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου εἰποῦσα, «Ἄ· ὑπάγωμεν ἡμεῖς — δὲν ἔχομεν δουλειὰν ἐδῶ, ὅπου δὲν μᾶς θέλουν — δὲν ὠρελεῖται τις ἀπὸ τὰ μυστικά τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀκούει.»

«Ἐλῆτε καὶ σὲς παιδιὰ, — εἶπεν ἡ Μαρία, — με ἐμέ.» Τὰ παιδιὰ τὴν ἠκολούθησαν χωρὶς ὀρεκτιν καὶ οὕτως ὁ πλοίαρχος ἔμεινε μόνος με τὴν κυρὰ Καλὴν.

Ἀφ' οὗτου ἀπεβιδιάσθη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἡ κυρὰ Καλὴ εἰς κανένα δὲν εἶχεν ἐκμυστηρευθῆ τὴν ἱστορίαν τῆς, εἰς ὅλας δὲ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τοὺς σαρκασμοὺς, καὶ τὰς ὑποψίας, τὰς ὁποίας ἤκουε καθ' ἑαυτὴν, ἔμενεν ἀτάραχος καὶ οὐδὲ λόγον κᾶν ἀπεκρίνετο. Ἀλλὰ τῶρα ἠσθάνετο, ὅτι ἐμελλε ν' ἀκούσῃ σπουδαίας ἀγγελίας ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Ἰερεμίαν καὶ

λοιπόν τὰ γόνατά της ἤρχισαν νὰ τρέμουν καὶ μὲ πολλὴν ψυχικὴν ταραχὴν, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σκαμνίου της καὶ περιέμενε τὴν διήγησιν τοῦ πλοίαρχου.

«Καλῆ, —εἶπε τότε ἐκεῖνος, —οἱ λόγοι σου δυστυχῶς ἐπαληθεύσαν τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦλθες εἰς τὸ πλοῖόν μου καὶ μὲ παρεκάλεσες τόσον θερμῶς νὰ σὲ δεχθῶ μὲ τὰ παιδιά τῆς κυρᾶς σου! καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅτι δὲν ἔκλεισα τὰ αὐτιά μου καὶ τὴν καρδίαν μου εἰς τὰς τὰ παρακλήσεις σου, διότι ἔσωσες τὰ δύο ἐκεῖνα παιδιά ἀπὸ ἀφροκτον θάνατον ὃ δὲ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ θὰ σὲ ἀνταμείψῃ ἀναμφιβόλως διὰ τὴν πίστιν καὶ καλωσύνην σου.»

«Καὶ ἡ κυρὰ μου, ἡ ἀκριβὴ μου κυρὰ; — ἐμφορούριος μὲ πνιγτρὰν φωνὴν ἡ Καλῆ.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ μόνον ἔσπερε τὴν χεῖρά του περίε τοῦ λαιμοῦ του, καὶ ἔπειτα ὑψώσεν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ κυρὰ Καλῆ ἐνόησεν ἐντελῶς τὸν πλοίαρχον καὶ ἐνῆ μὲχρι τοῦδε ἡ ἐλπίς, ὅτι οἱ κύριοί της εἶχον ἔως διαφύγει τὸν θάνατον, τὴν ὑπεστήριξεν, ἥδη ἡ εἰδησις αὐτῆ ἀφῆρσε καὶ τὸν ἐλάχιστον σπινθῆρα ἐλπίδος ἀπὸ τὴν καρδίαν της καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κραυγάζῃ καὶ καταπέσῃ ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ σκαμνίου της.

Ἡ ἀγρία φωνή, ἣτις ἐξῆλθε ἐκ τοῦ τεθλιμμένου στήθους τῆς μαύρης, ἤκούσθη καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἡ κυρὰ Σμιθ εὐρέθη εἰς τὴν θύραν παρακολουθουμένη ἀπὸ τὰ κατατρομασμένα παιδιά. Ἡ Λουὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς Καλῆς καὶ ἤρχισεν νὰ κλαίῃ γοερῶς, ἐνῶ ὁ Κάρολος ἐρρίφθη ὡς μανιώδης κατὰ τοῦ πλοίαρχου καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἐσοχίσῃ διὰ τῶν ὀνόχων, φωνάζων, «Κακὴ ἄνθρωπε, ἐρόνευσε τὴν ἀγαπητὴν μου Καλὴν, καὶ θὰ σὲ τιμωρήσω!» ἐξηκολούθησε δὲ νὰ τὸν προσβάλλῃ μὲ τοὺς γρόνθους καὶ τοὺς ὀδόντας του τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ πλοίαρχος ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἔξω καὶ νὰ κλειδώσῃ τὴν θύραν.

Τοῦ παιδιοῦ ἡ ἀργὴ ἐκορυφώθη ἤδη, καὶ ἀφοῦ ἔδωκεν ἀρκετὰ λακτίσματα τῆς θύρας, ἔτρεφεν ὡς φρενῆρος ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, «Ἐρόνευσε τὴν Καλὴν! ὁ κακὸς — ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, τὴν ἐρόνευσεν!!!»

Αἱ φωναὶ του εἴλκυσαν εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἀνθρώπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔτυχε νὰ ἦναι καὶ ὁ ἱατρὸς Π., ὅστις πλησιάζας τὸ παιδίον τὸ ἠρώτησεν, «Ποῦ συνέβη τοῦτο, τέκνον μου;» «Ἐκεῖ μέσα» —εἶπεν ὁ Κάρολος δεικνύων τὴν οἰκίαν.

Ὁ ἱατρὸς εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ παιδιοῦ, ὅπερ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ τὴν θύραν τοῦ δω-

ματιοῦ, ὅπου ἔκειτο ἡ Καλὴ λειποθυμημένη, ὃ δὲ ἐπιφυλακτικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ πλοίαρχος τὴν ἤνοιξε, ἔκαμε τὸν ἱατρὸν νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι κατὰ τι κακὸν ἔτρεχεν ἐκεῖ.

Ὁ Κάρολος εὐθὺς ἀφοῦ εἶδε τὸν πλοίαρχον ἐρρίφθη κατ' αὐτοῦ ὡς τίγρις καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ἐσοχίσῃ διὰ τῶν ὀνόχων καὶ τῶν ὀδόντων, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῇ κατ' αὐτοῦ βίαν.

Ἐν τούτοις ὁ ἱατρὸς διάταξε νὰ ἐκκουμώσουν τὰ φορέματα τῆς κυρᾶς Καλῆς καὶ νὰ τὴν ἐξαπλώσουν ἐπὶ τοῦ πατώματος, αὐτὸς δὲ ἠτοιμάσθη νὰ τὴν φλεβοτομήσῃ, ὑποθέσας, ὅτι προσεδιήθη ἀπὸ ἀποπληξίαν. (ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Εἰς τὴν Κίναν ὅλα τὰ παιδιά διδάσκονται ἑνωρὶς νὰ ὑπακούωσι κατὰ πάντα τοὺς γονεῖς των καὶ ὅτι ἡ ὑψίστη ἀρετὴ εἶναι νὰ τιμῶσι καὶ σέβωνται τοὺς ἀνωτέρους των.

Περὶ ψυχῆς καὶ τοῦ μέλλοντος κόσμου οἱ Κινέζοι ἔχουν πολλὰ ἀσαφεῖς ἰδέαν. Πιστεύουν ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος χρισιάζεται τροφήν καὶ ἐνδύματα, ὅπως καὶ πρὸ τοῦ θανάτου του, καὶ ἂν δὲν τὰ λαμβάνῃ, πεινᾷ, καὶ διψᾷ, καὶ κροῖνετ καὶ εἶναι δυστοχῆς.

Τούτου ἕνεκα τὰ τέκνα, ἣ οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, εἰν ἀληθῶς τὸν σέβωνται καὶ τὸν τιμοῦν, τὸ θεωροῦν ὡς χρέος των ἱερὸν νὰ προμηθεύωσι τὴν ψυχὴν του μὲ ὄσα ἡγάπα δταν ἔζη.

Ὁ τρόπος δὲ, καθ' ὃν κἀμνοῦσι τοῦτο, εἶναι ὁ ἔξης. Ἐτε κατασκευάζουσιν ἐκ χάρτου ὁμοιώματα, ἣ ζωγραφίζουσιν ἐπὶ χάρτου τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ὁ τεθνεὺς ἡγάπα, δταν ἔζη, καὶ ἔπειτα καίουσιν τὰ χαρτῖα ταῦτα, πιστεύοντες, ὅτι οὕτω πως ὁ ἀποθανὼν προμηθεύεται, ἐκεῖνα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια τὰ κἀέντα χαρτῖα παρίστανον!

Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον στέλλουν καὶ χρήματα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον· κόπτουσι δηλ. κομμάτια χαρτου, εἰς τὸ κέντρον τῶν ὁποίων κολλῶσι τετράγωνον τεμάχιον φύλλου ἀπὸ κακίτερον λευκὸν διὰ νὰ παριστάνῃ τὸν ἀργυρον, ἣ κίτρινον διὰ νὰ παριστάνῃ τὸν χρυσοῦν καὶ ἔπειτα τὰ καίουσιν. Πολλάκις καίουσιν χιλιάδας τοιούτων διὰ μᾶς νομίζοντες ὅτι τοις τοτρόπως οἱ ἀποθανόντες συγγενεῖς των ἔχουσιν ὄσα χρήματα τοὺς ἀναγκαιοῦν διὰ νὰ φωνίζον ὅτι τοὺς χρισιάζεται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον!

Τοῦτο θὰ φανῇ βεβαίως παράδοξον καὶ ἀνόητον.

εις τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας, ὅπως πραγματικῶς καὶ εἶναι ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν χριστιανῶν διὰ τοὺς νεκροὺς των φαίνεται εἰς τοὺς Κινέζους παλὸ κακὸν πρᾶγμα, διότι τὴν θεωροῦν ὡς ἀπόδειξιν ἐλλείψεως τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τοῦτο δὲν θέλουν νὰ γείνουν χριστιανοί.

Οἱ Κινέζοι εἶναι πολὺ ἀδιάφοροι εἰς τὰ τῆς θρησκείας καὶ ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο δὲται πλοῦσις τις καταδικασθῆ εἰς θάνατον διὰ ἔγκλημα, ὄχι σπασιῶς δύνανται μὲ ποσότητά τινα χρηματικὴν νὰ εὕρῃ ἀντικαταστάτην. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀναδεδωμένος νὰ ὑποστῇ τὴν θανατικὴν ποινὴν ἀντὶ τοῦ πλοῦσιόν εἶναι πτωχός. Ὁ πλοῦσις ὑπόσχεται αὐτὸν μὲν νὰ θάψῃ εἰς καλὸν μνημεῖον καὶ εἰς ἅγιον τινα τόπον, — πρᾶγμα, τὸ ὅποῖον ἐκτιμᾷ πολὺ ὁ Κινέζος. Εἰς δὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του νὰ δώσῃ ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ τοῦ προμηθεύωσιν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον πᾶν ὅτι τῷ ἀρέσει. Οὕτως ὁ πτωχὸς νομίζει, ὅτι ἀφοῦ ταχέως ἢ ἀργὰ θὰ ἀποθάνῃ, εἶναι καλὴ εὐκαιρία δι' αὐτὸν ν' ἀποκτήσῃ τόσα καλά εἰς τὸν ἄλλον κόσμον καὶ λοιπὸν οὕτω πωλεῖ τὴν ζωὴν του!

Τοιαύτη εἶναι ἡ θρησκευτικὴ κατάστασις τῶν Κινέζων, οἱ ὅποιοι ἀριθμοῦνται εἰς 400 περίπου εκατομμύρια ψυχῶν, ἦτοι τὸ ἕν τρίτον περίπου ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ἂν οἱ χριστιανοὶ δὲν στείλουν εἰς αὐτοὺς τὴν ἅγιαν Γραφήν καὶ ἱεροκήρυκας νὰ τὴν κηρύξουν, θὰ μένουν εἰς τὴν αὐτὴν ἀθλίαν καὶ λυπηρὰν κατάστασιν! Ἐλπίζομεν ὅτι τινὲς τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἐφ. τῶν Παίδων, ὅταν ἀνδρωθῶν, θὰ ἀποφασίσουν νὰ ὑπάγουν ὡς ἱεροπόστολοι εἰς τὴν Κίνα διὰ νὰ κηρύξουν τὸ μακάριον Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς ἐσκοτισμένους ἐκεῖνους ἀνθρώπους.

ΑΙΝΥΓΙΜΙΑ.

Διὸν σολαβαὶ μὲ γράμματα ξε μὲ ἀποτελοῦσιν,

* Ἐν δὲ καὶ ὀκτακόσια ἅπαντα ἀριθμοῦσιν.

Πτώμα εἶμαι ἀκίνητον ἄνευ πνοῆς καρμίας,

* Ἄνευ φοχῆς, ἄνευ ζωῆς, ἄνευ τινὸς ἀξίας.

* Ὄθεν εἶμαι κατάλληλος εἰς τάφον νὰ μὲ θάψουν,

* Ἡ σαρκὸδὸρα ὄρεα νὰ μὲ κατασπαράξουν.

* Ἄν ἀφαιρέσης ἀπ' ἐμοῦ τὸ δευτέρον μου γράμμα,

Λαμβάνω μὲν φοχὴν, ζωὴν καὶ πνεῦμα ἐν τῷ ὄμα.

* Ἀλλ' ὅμως μένω ἀχρηστος καὶ ἀνωφελῆς ἐγγένει,

Διότι ἄστο κεφάλι μου διόλου νοῦς δὲν μένει

* Ἄν καὶ τὸ πρῶτον γράμμα μὲ τώρα μοῦ ἀφαιρέσης,

* Ἐπὶ τῶν ἐπιλοιπῶν δὲ περισπωμένην θέσης,

Θὰ ἴδῃς πρᾶγμα χρήσιμον, πολλὴν ἀξίαν ἔχον

Κι' ὄλων τῶν δώρων τοῦ Θεοῦ τῶν ἄλλων ὑπερέχον·
Διότι μόνον δι' αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐξέχει

Πάντων τῶν ζῶων τῶν λοιπῶν καὶ τέτων ὑπερέχει.

Μ' αὐτὸ δ' ἐπωνομάζετο μέγας ἀνὴρ ἀρχαῖος,

* Ἐξοχος, βαθυνούστατος, φιλόσοφος σπουδαῖος.

* Ἄν δ' ἀφαιρέσης ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον τε στοιχεῖον,

* Ἐν ὄργανον θέλεις ἰδεῖ τῶν σῶν αἰσθητηρίων.

Τώρα, φίλε, ἀφαιρέσον κι' αὐτοῦ τὸ πρῶτον γράμμα

Κ' ἐν ζῶων λιαν ἀγδὰς θὰ ἴδῃς ἐν τῷ ὄμα,

Πλὴν εὐτραφὲς καὶ ἰσχυρὸν καὶ γόνιμον ἐν γένει,

Διὸ καὶ χρησιμώτατον τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει. Κ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Χωρικός τις ἔρχεται εἰς Ἀθήνας φέρων μεθ' ἑαυτοῦ σίτον, τὸν ὅποῖον προτίθεται νὰ πωλήσῃ λιανικῶς ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἔχει ἄλλα σταθμὰ, ἐκτὸς μιᾶς πέτρας ζυγίζουσης 40 ὀκάδας, ἀποφασίζει νὰ θραύσῃ τὴν πέτραν ταύτην εἰς τέσσαρα τεμάχια, ὥστε προσθέτων ἢ ἀφαιρῶν τὸ ἕν ἢ τὸ ἄλλο τῶν τεμαχίων νὰ δύνανται διὰ μιᾶς νὰ ζυγίσῃ ἀπὸ μιᾶς μέχρι 40 ὀκάδων.

Πόσον πρέπει νὰ ζυγίσῃ ἕκαστον τῶν τεσσάρων τούτων τεμαχίων;

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος.

Κισσός, — Ἰσσός, — ἔσος, — κίς, — σός

K=20 =10 σ=200 ο=79 ς=200=700.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ προβλήματος.

Πεπόνια 19 × 5 ὄρ. = 95

Καρπούζια 1 × 1 " = 1

Πορτοκάλια 80 × 5 λ. = 4

100 100

Τὸ αἰνίγμα καὶ πρόβλημα ἔλυσαν οἱ ἐξῆς.

* Ἐξ Ἀθηνῶν Ἀθανάσιος Κρέτος καὶ Μαρία Κυριακοπούλου, ἐκ Πειραιῶς Αἰκ. Γεννάδη, ἐκ Πατρῶν Ι. Καϊδόπουλος καὶ Ιω. Ραυτόπουλος, ἐκ Σύρου Ν. Π. Σαρρῆς καὶ Μαρία Σταματιάδου, ἐκ Κερυθῆρας Μαρία Τερζάκη καὶ Ὁλγα Κουμαριανῶν ἐκ Χίου.

Τὸ αἰνίγμα ἔλυσαν

* Ἐξ Ἀθηνῶν Λουκία Ζαδὲ, Κωνστ. Κυριαδῆς καὶ Π. Χαλούδος, ἐκ Πατρῶν Σοφία Διπλαροπούλου καὶ Παν. Μαλαβίτης, καὶ ἐκ Σύρου Νικόλαος Ἀλεξάνδρου.

Τὸ πρόβλημα μόνον οἱ ἐξῆς.

Κ. Ζωρζῆς, Γ. Σκουμπουρδῆς, Ν. Ναδίρης, Α. Καντακίδης, Μαρία Ἀποστολοπούλου, Ἀλέξανδρος Βετσάνης, ἐξ Ἀθηνῶν, Κ. Βοηλῆς, ἐκ Σύρου, καὶ Π. Α. Βέρροτος ἐκ Πόλου.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖα ἀξιώματα ἀποδίδει εἰς τὸν Χριστὸν ἡ Γραφή;

2. Τί σημαίνει ἕκαστον αὐτῶν;

3. Ποῦ ἀπέθανεν Ἰερεμίας ὁ προφήτης;